

עבודת השם

כרלת "מזכורע"

קמינצקי זצ"ל. פעם יצאו החפץ זיע"א ואדם גדול נוסף (ויודע אני מי היה אדם גדול זה), לנסיעה ארוכה בעניין דחוף של מצוה, הדרך ארכה להם כמה ימי נסיעה, כי המקום שאליו נצרכו להגיע רחוק היה. בהגיעם לאחד המקומות, שמו מיד פניהם לתור להם מקום אכסניה למען יוכלו להשיב את נפשם מעמל הדרך ולהשביע רעבונם.

והנה, לאחר שמצאו אכסניה אצל שולחנה של בעלת בית יראת שמים, שהידורי הכשרות אצלה ענו על הדרישות המיוחדות של החפץ חיים וחברו למסע, ישבו שניהם וסעדו נפשם בתבשיל שהוגש להם. בתוך סעודתם נכנסה בעלת הבית ושאלה אותם האם האוכל ערב לחיכם. החפץ חיים ענה מיד: האוכל טוב מאד, ואילו אותו אדם גדול שחבר למסע אמר: כן, האוכל טוב למדי, אם כי חסר היה קצת מלח, אבל באופן כללי היה טוב מאד...

שמעה האישה ויצאה מהחדר, אבל מיד בצאתה מהחדר תפס החפץ חיים בידיו את זקנו וראשו ואנחת שבר בקעה מגרונו באומרו: אוי ואבוי, כל ימי נזהרתי בעצמי מלדבר ומלשמוע לשון הרע, ועתה נכשלתי פה ממש ששמעתי וקיבלתי לשון הרע, ואני מתחרט כבר על שנסעתי אתכם, ובוודאי לא הייתה מצווה בנסייעתי אתכם.. כשראה אותו אדם גדול כיצד התעטף החפץ חיים ביגון, נאחו חרדה ותדהמה, אך גם תמה תמיהה מסויימת: מה לו כי נזעק ונסער כל כך? ואולם מכיוון שבחפץ חיים מדובר, פתח ושאל: מה כבר אמרתי, רבי ישראל מאיר, איזו לשון הרע הייתה פה?..

ענהו החפץ חיים: כלום אין לשון הרע במה שאמרתם לבעלת הבית שהתבשיל חסר קצת מלח? הן לא היה שבישלה את האוכל כי אם המבשלת שהיא מעסיקה, וזו אישה אלמנה, ומיד כששמעה את הטענה מפיהם על המלח, הלכה למטבח ופתחה בטענות על המבשלת המסכנה: למה לא שמת מלח בתבשיל, והמבשלת ענתה, כמובן, כי כן שמה מלח, ואז כבר הרעימה בעלת הבית את קולה וגערה בה באומרה לה: הלא הרבנים הסועדים על שולחני ואוכלים את התבשילים שבישלת אומרים שלא שמת מלח, וכיצד זה את אומרת אחרת? כך התווכחו השתיים, כשהמבשלת אומרת בבטחה ששמה מלח ובעלת הבית מטיחה בה וצועקת עליה שהיא שקרנית, שכן אם הרבנים אומרים שהאוכל חסר מלח, בוודאי שהיא משקרת, והאלמנה התכעסה ואמרה ברוגז: בטוחה אני ששמת מלח בתבשיל, ושומעה כך, אמרה לה בעלת הבית: אם את כה מעיזה פנים לומר על הרבנים שהם שקרנים, הרי את מפורטת משרתך ואיני רוצה בכך יותר כמבשלת!.. חברו למסע של החפץ חיים, שכאמור אדם גדול היה, יושב ושומע בהקשבה מרובה לדברי החפץ חיים,

"זאת תהיה תורת המצוה, ביום טהרתו: והובא, אליהם. (מצוה י"ב) "שומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו" היצר הרע הוא כמו דייג ישנם שתי שיטות לדוג אחת ברשת ושניה בחכה, כך גם היצר הרע פועל ומכשיל אותנו בכמויות כמו "ברשת". ישנם אנשים שהיצר הרע לא יכול לתפוס אותם נכשלים בכמויות כגון: אברכים שלומדים תורה לא נופלים בפח כל כך מהר כי חרדים לדבר השם. אז מה עושה היצר הרע צד אותם בחכה. אחד אחד כמו שהדג בא לחכה והדייג רואה שהחכה זזה אז הוא מושך את החכה ותופס אותו בלשונו. היצר הרע מגרה את האדם וכשהיצר מבחין שהוא אינו יכול להכשיל את האברך בעבירות ברשת שזו כמות גדולה הוא תופס אותו בלשון (בלשון הרע) ודג אותו עד כדי כך שקשה מאד להינצל מלשון הרע שאומרת הגמרא שאין אחד שניצל מלשון הרע ולכל הפחות מאבק לשון הרע.

אמרו חז"ל שלשון הרע הוא יותר חמור מכל העבירות, הקב"ה סולח ביום הכיפורים למי שעושה תשובה על עבירות של אדם למקום אך לא על עבירות של בן אדם לחברו, אלה האדם חייב לפייס את חברו. והראיה לחומרת העונש מהמרגלים שהוציאו דיבה על הארץ ונענשו במיתה שהתולעים אכלו אותם מלשונם ועד הטבור כלומר מידה כנגד מידה. כשם שנכשלו בלשון הרע התולעים אכלו את לשונם ומה אנחנו נאמר אם זה מה שקרה שהוציאו דיבה על הארץ שהיא חולות ואבנים דומם אז אם אנחנו נוציא דיבה על בן עליון נדבר לשון הרע על יהודי שהוא לא ארץ ישראל (דומם) הוא חלק אלוהיך ממעל ממש אז עונשו הרבה יותר חמור.

הגה"צ ר' משה אהרון שטרן שליט"א, משגיח דיישבת קמניץ בירושלים, סיפר לי מעשה מהחפץ חיים זיע"א, אותו שמע בבחרותו בארה"ב, במהלך שיעור מפי הגאון רבי יעקב

18:52	כניסת השבת
19:52	צאת השבת
19:14	שקיעה
20:26	ר. תם
6:10	הנץ

הפטרה: "וערבה להשם"

ופליאתו גוברת מרגע לרגע על דמיונו המופלג: מנין לו כל זה? איך הוא בונה מדיבור כל כך פשוט מגדלים באוויר? ובגמר פליאתו הוא אומר: רבי ישראל מאיר, הנכם מגזימים!.. ענה לו החפץ חיים: אם כן, אם ברצונכם להיווכח שצדקתי, הבה ניכנס שנינו למטבח ונראה מה מתרחש שם.. קמו שניהם ונכנסו למטבח, ומצאו איך שתי הנשים נרגזות ונרגשות ומוחות דמעה מעיניהן, וכל זאת לאחר דיון ודיבור קולני ופוגע ולאחר שבעלת הבית הודיעה למבשלת שהיא מפוטרת, הכול כפי שתיאר החפץ חיים קודם לכן. כשראה אותו אדם גדול מה שקרה, השתדל, כמובן, בכל כוחו לשנות את הדבר, הוא שילם טבין ותקילין עבור האלמנה כדי שתוכל לחזור למשרתה וכדי שישררו ביניהם השלום והשלוה... (שאל אביך ויגדך)

מעשה שהיה הרה"ק רבי משה מפשעווארסק זצ"ל היה מפורסם בעולם החסידות כאחד הצדיקים הגדולים וכבעל רוח הקודש. במיוחד נודע כסופר סת"ם, שכל מה שכתב היה בקדושה ובטהרה ובכל הכוונות הדרושות. סיפרו עליו, כי פעם אחת קנה אצלו אחד מהצדיקים המפורסמים ספר

סיפור בהמשכים "ברכת התאומים" חלק ב.

ציצור: הרב אלתר בוקיעט, משליחי חב"ד בבוסטון שבארה"ב, היה בשנת תשד"מ אברך צעיר. הוא התגורר אז בשכונת קראון-הייטס בברוקלין ולמד ב'כולל'. ההכנות לתהלוכת ל"ג בעומר המרכזית, המתקיימת בחזית בניין 770, בית-המדרש המרכזי של חב"ד. חלפו שנים. הרב בוקיעט יצא למקום שליחותו בבוסטון. בל"ד במנחם-אב בתחילת החלט לנסוע לניו-יורק, לפקוד את קבר אביו. **המשך:** בתחילה לא ייחס לכך הרב בוקיעט תשומת-לב מיוחדת, והחל לומר את התפילות והבקשות הנאמרים במקום. אך מעת לעת, כשהרים את עיניו לרגע והעיף מבט באיש ובבניו, הבחין כי האיש מביט בו שוב ושוב במבט בוחן. בלב מסייג הבחין הרב בוקיעט כי האיש מוציא מכיסו דפי מאמר חסידות, ואומר לילדיו: "התחילו לומר!". הבנים אמרו יחדיו את מאמר החסידות ליד הצינן. כשסיים הרב בוקיעט, יצא מן הצינן ופנה לשנות משהו בפנינת הקפה המיועדת למבקרים. הוא מצא שם את החסיד ושני בניו. שוב הביט בו האיש במבט ממושך, והדבר גרם לרב בוקיעט לגשת אליו ולפתוח עמו בשיחה. לאחר כמה שילות נימוסין אמר האיש, בהצביעו על שני בניו: "אלה ילדיו של הרבי. הם נולדו בזכות ברכה שקיבלתי מהרבי". הרב בוקיעט התעניין לפרטי הדברים והאיש סיפר: "לפני כחמש-עשרה שנה באתי אל הרבי לבקש ברכה, לאחר ששנים עברו ולא זכינו לילדים. הרבי בירך אותי בילד והוסיף: 'אבל הילד צריך שיהיה לו עם מי לשחק!'. אני לא קלטתי ברגע הראשון את משמעות הדברים, ואז הרבי אמר: 'אמור אמנו!'. אמרתי 'אמן', והנה, אלה התאומים שנולדו לנו'. פתאום הבריק במוחו של הרב בוקיעט הבזק של זיכרון חד וברור. בהתרגשות אחז בידו של החסיד ושאל: 'אמור לי, מתי ובאיזו הזדמנות קיבלת את ברכתך של הרבי?'. "זה היה בל"ג בעומר, בשנת תשד"מ, ליד ביתו של הרבי, כשהרבי כבר היה בתוך המכונת שלר", ענה האיש. הרב בוקיעט היה נסער: "הייתי לצידיך בעת שקיבלת את הברכה!... אני האברך שהחזיק את דלת המכונת במאמץ רב שלא תיסגר עליך, מלחץ האנשים והצפיפות שהייתה שם", אמר לו. "אהה!", זה היה תורו של החסיד להיזכר גם הוא. "עתה אני מבין מדוע פניך נראו לי מוכרות, אך לא זכרתי איפה ראיתי אותך", אמר בהתרגשות. הוא המשיך וסיפר לרב בוקיעט כי בניו אלה נולדו לו כשנתיים לאחר ברכת הרבי, ומלבדם אין לו עוד ילדים. "אלה ילדיו של הרבי, והיום הם נעשים 'בר-מצווה'. לכן באתי עמם לבקש ולהתפלל ולחגוג את היום בדי' אמותיו של הרבי", הוסיף ואמר בעיניים בורקות. **סוף!**

תורה ונתן אותו למגיהים שיגיהו אותו, בהבטיחו להם-- שעבור כל טעות שימצאו, ייתן להם עשרים רובל. אחד מן המגיהים הללו היה אדם מרושע והחליט למצוא טעות בכל מחיר, מה עשה? הלך וביצע מעשה זדון, בעוונתו במו ידיו את המילה "נגע", ואחר כך רץ לרבי והודיע לו שמצא טעות. הלך הרי לצדיק רבי משה מפשעווארסק וסיפר לו שמצאו טעות במלה "נגע". נענה רבי משה ואמר: אותו מגיה הוא שקרן ורשע, מפני שאני אפילו זוכר את הכוונות שכיוונתי בשעה שכתבתי מלה זו, ובגלל מעשה זדון זה שעשה, יבוא עליו הנגע. ואמנם, אותו מגיה נענש ונעשה מצורע. (שאל אביך ויגדך)

דבר ידוע הוא, כי בעת שפוקדת צרה אל ישראל, מתחילות הבריות לפשפש במעשיהן ולחפש אחר עוונות וחטאים. כך ארע בשנת תר"ח, כאשר מגפת חולירע פרצה בעיר וילנה ובסביבתה. המחלה הקשה הפילה חללים רבים, והבריות פשפשו איש איש במעשיו ויש שבידרו אף במעשי הזולת כדי לחשוף את החטאים שגרמו למגפה הקשה... ע"כ.

פנית ההלכות "דין תופר ומתיר" (סימן שם)

ע"פ ילקוט יוסף כרך ה.
ג. מותר לחבר בשבת במחט בלבד (ללא חוט) שני חלקי בגד, ואין לחוש בזה לאיסור תופר כל שמחברם במחט בלבד בלא חוט. ואפילו בשלש תכיפות או יותר מותר. וכן מותר לחבר חלקי בגד בסיכת בטחון, אפילו בתחיבות רבות. וכן המנהג פשוט. ולכן אם רוצים להחזיק כפתור שנפל על-ידי סיכת בטחון, או לאחות קרע שבבגד על-ידי סיכה, מותר לעשות כן בשבת.
ד. שרוך המושחל בקצה כובע של מעיל גשם, מותר למותחו או להרפותו בשבת, אף שבמתיחתו הכובע מתכווץ ומתהדק סביב לראש, ובהרפייתו נפתח הכוון וההידוק. ואין לחוש בזה לאיסור תפירה בשבת. (ילקוט יוסף שבת כרך ה עמוד קמ)
ה. במקום צורך מותר לחבר פרווה של צמר במעיל גשם על-ידי רוכסן הקבוע בצד המעיל, ואין בזה איסור תופר. וכן מותר לחבר את הכובע של המעיל על-ידי רוכסן. וכל שכן שמותר לחבר את הכובע או את הפרווה על ידי כפתורים או תיקי-תק. (ילקוט יוסף שבת ה עמוד קמ)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.ase@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"